

This is the dawning of the Age of Aquarius.....

"This is the dawning of the Age of Aquarius": Hét lied van de musical Hair uit de zestiger jaren. Ik zong het met alle hartstocht mee, maar had eigenlijk geen idee wat ik precies zong. Pas later drong de betekenis van die zin tot me door:

"dit is de opkomst van het Watermantijdperk."

Wat is dat eigenlijk, het Watermantijdperk? Dat is een hap uit de dierenriem. Één/twaalfde om precies te zijn. Een periode van ongeveer 2000 jaar die van invloed is op het leven op aarde. Met in dit geval eigenschappen van het teken Waterman. Zo'n kosmisch tijdvak kan een beschaving of cultuur voortbrengen die gedurende een bepaalde periode binnen dat tijdvak dominant is. Een kerncultuur, zagezegd.

Kerncultuur

De opkomst en ondergang van een kerncultuur loopt synchroon met een interactie tussen de aarde en de kosmos. Dit wordt veroorzaakt door een bepaalde beweging van de aardas ten opzichte van de dierenriem, precessie genoemd. Deze precessie heeft een cyclus van ongeveer 24.000 tot 26.000 jaar, een kosmisch jaar, waarbij het lentepunt de bepalende factor is die elke 2000 jaar door één van de twaalf tekens van de dierenriem voortschrijdt, een kosmische maand. Het lentepunt is het punt waardoor de zon overgaat van het zuidelijk naar het noordelijk halfrond. (Wie meer wil weten over precessie kan onder dit trefwoord veel informatie krijgen via o.a. Google).

Er zijn enkele kernculturen bekend, zoals het Oude Egypte. En het (Grieks) Romeinse Rijk. Dat kwam op toen het lentepunt in Ram liep. We kunnen in feite teruggaan tot aan het oude Sumerie, ongeveer 6000 - 4000 jaar vóór Christus. Om daarvóór nog iets zinnigs hierover te kunnen zeggen wordt lastig, voornamelijk door gebrek aan historisch bewijs. Als we dan nóg verder terug zouden gaan, komen we bij de Zondvloed die ongeveer 10.000 jaar vóór Christus heeft plaatsgevonden. En die watervloed heeft zo'n beetje alles weggevaagd. Want vóór de Vloed moeten we het hebben van *overleveringen* van beschavingen die historisch niet meer te traceren zijn. Beschavingen zoals Atlantis en het Oude Lemurie.

Astrologen, onder andere, zeggen dat de beweging van het lentepunt door de tekens van de dierenriem een grote invloed heeft op het leven op aarde. Maar er is niet veel voor nodig om dat zelf ook waar te nemen. Vooral in deze boeiende tijd, want we leven in de overgang van de Vissen- naar de Watermantijd. De duur waarmee het lentepunt door één teken beweegt is dus ongeveer 2000 jaar en neemt als het ware de kleur aan van dat betreffende teken. Het is niet zo dat dat gedurende 2000 jaar in evenredige mate over de hele wereld gebeurt, zo leert de geschiedenis tot nu toe. Maar het *bewustzijn* of de *sfeer* van dat teken daalt langzaam in. Soms in een bepaald deel van de wereld. En soms over grote delen. Dat kan gebeuren met horten en stoten. Een bepaalde periode kan zich kenmerken door een grote activiteit, dan weer zijn er soms lange tussenperiodes. Toen het Oude Egypte opkwam, liep het lentepunt gedurende ca. 4000 – 2000 jaar v. Christus in het teken Stier. Stier staat bekend als het teken dat alles terugbrengt tot de basis, van bouwen, materie, concretiseren. En de Egyptenaren van die tijd waren meesterlijke bouwers. Hun bouwwerken dwingen nog steeds een diep ontzag af. Deze (met name astrologische) veronderstelling is heel algemeen. Maar het is wel een frappant feit dat de beweging van het lentepunt parallel loopt met heersende beschavingen die een bepalende rol speelden.

Heiligen en mystici waren helden

De invloed van het Vissentijdperk is langzaam aan het verdwijnen. Het heeft een cultuur voortgebracht met een enorme rijkdom aan geestelijk en religieus leven. Aan theocratieën. Maar ook aan godsdienstoorlogen. In het Oosten wortelde de islamitische en in het Westen de christelijke cultuur. Globaal gezien.

Gewijde muziek, talrijke schilderijen met taferelen uit de bijbel, wonderen, visioenen, verschijningen, hemel en hel, engelen en de satan. De hemelse sferen van serafijnen tot aartsengelen zijn in steen uitgehouwen in vele godshuizen, zoals de beroemde kathedraal van Chartres bijvoorbeeld. In Chartres zijn alle bijbelverhalen in steen uitgebeeld.

Kloosterorden, basilieken, kerken, abdijen, nonnen, monniken, de hele kerkelijke hiërarchie van paus tot misdienaar bepaalden de cultuur. Elk stadje en dorpje bouwde haar eigen kerk. De kerk en haar gezag beheerste het dagelijkse leven. De helden van die cultuur waren heiligen en mystici.

Archetypische krachtvelden

De tekens van de dierenriem zijn in feite archetypische krachtvelden. Elk teken kan zich uitdrukken in zijn meest primitieve, basale vorm, maar ook in zijn hoogste potentieel. En alles wat daar tussen ligt. In algemene zin staat het teken Vissen of Pisces voor eenheid, voor het grote, grenzeloze, onzichtbare geheel, voor de geest waaruit het fysieke leven voortkomt. De Vissensmens is op zoek naar die eenheid. Het is moeilijk voor hem om "ik" te zeggen. De contouren rond zijn ik voelen vaag en wat mistig. Zijn "ik" voelt zich het beste wanneer die kan vervloeien met een groter geheel. Dat kan een voortdurend gevoel van heimwee geven naar een niet in woorden uit te drukken op willen gaan in grenzeloosheid. iets, groter dan jezelf. Het is vermoeiend om iemand te zijn.

In meest primitieve zin kan dat door je te bedwelmen met alcohol of drugs. Die roes geeft een gevoel dat je oplost in een groter geheel. Vervloeien met een nepwereld. *Neptunus* heerst dan ook over het teken Vissen. Zodat je er zelf in ieder geval niet hoeft te zijn. Niet hiér tenminste. In het ergste geval kunnen bedwelmende middelen leiden tot het betalen van een vreselijke prijs: verlies van het ik. Het hoogste niveau waarop dit teken zich uit kan drukken is door een bewuste verbinding met geestelijk leven, met behoud van het ik. Er is een krachtig zelfbewustzijn, dat kan vervloeien met de wereld van de geest. Dat kan een gevoel geven van extase. Op deze manier kan de uiterst subtiele werking van dit teken zich ook uitdrukken.

Het ontwaken van de individualiteit

Wat mogen we dan van de Watermantijd verwachten? Heel algemeen gezien is Waterman het teken van het *unieke individu* dat niet gelijk maar *gelijkwaardig* is aan andere individuen binnen een samenleving waarin iedereen dezelfde kansen krijgt om zich te ontplooiën. En zélf verantwoordelijkheid neemt voor zijn beslissingen. Althans daar streeft Waterman naar. Daar loopt hij warm voor. Dat klinkt idealistisch en het is helemaal niet te zeggen dat dat ook allemaal gaat gebeuren. Maar het *streven* daarnaar zal wel sterker worden. Voorheen waren mensen ondergedompeld in de *collectiviteit* van de geloofsbeleving. Zelf was je niet zoveel. Het was eerder een deugd om jezelf te verloochenen en ten dienste te staan van de ander. Naastenliefde, opofferingsgezindheid, onbaatzuchtigheid, nederigheid en een diep godsvertrouwen waren deugdzame eigenschappen. Toen was je een "gelovige". Als je problemen had, legde je dat in de handen van God.

Scheppingskracht

We zijn bezig een tijd in te gaan waarin de individualiteit langzaam ontwaakt. Het individu komt centraal te staan. Is dat goed of is dat slecht? Veel mensen storen zich aan het teveel aan ikkigheid in onze tijd. Tegenwoordig moet je *jezelf* zijn. En *uniek*. Dat kan een behoorlijke cultuurshock betekenen voor mensen die nog geleerd hebben dat het goed is om *anoniem* te zijn. Je moet jezelf helemaal

niet meer opofferen. Integendeel. Je moet een zelfbewust mens zijn. Zelf verantwoordelijkheid nemen voor je eigen leven, je eigen beslissingen. Je bewust zijn van je eigen scheppingskracht. God vinden in jezelf.

De laatste decennia wijzen uit dat individualiseren een proces is dat moeizame fasen kent. Het geeft ook trajecten van eenzaamheid. Het aantal "singles" is groot. Je bent op zoek "naar jezelf". Het is misschien geen toeval dat de psychologie in de voorfase van deze cultuuromslag werd ontdekt en een belangrijke functie heeft in het individualiseringsproces. Voorheen gaven we onze problemen in handen van God en gebed. Dat was gewoon een onderdeel van de cultuur.

Nu zijn psychologische sessies en therapieën er om problemen persoonlijk te maken en te hanteren, in plaats van lijdzaam te ondergaan. Door inzicht in de eigen psychologische lagen en onbewuste drijfveren kun je nogal wat te weten komen over je eigen verborgen achterland. Over persoonlijke daden die ooit de kiemkracht zijn geweest van situaties van nu. Zo maak je problemen inzichtelijk en individueel en kun je zien dat er ergens altijd een zelf gezaaid zaadje is geweest dat je in een bepaalde situatie heeft gebracht. Met dat bewustzijn wordt de individualiteit steeds helderder en transparanter. In de Vissentijd onderging je straf als een lot, als de wil van God. Maar nu bewegen we steeds meer naar het besef dat je zelf verantwoordelijk bent voor je leven. Dat je het zelf creëert. Individualiseren is niet zozeer *jezelf verwennen*, maar vooral *jezelf kennen*. De prijs is dat je daarom soms perioden hebt waarin je dingen in je eentje dingen moet uitvechten. Single. De winst is o.a. dat je deze steeds grotere zelfkennis niet alleen wilt delen met een *partner*, maar met een *zielsverwant*. L'Amé Soeur is b.v. een algemeen begrip geworden in Frankrijk.

Het tipje van de sluier

Vissen is het teken van het mysterie. En hult zich ook graag in nevelen.

Zo hangt er ook nogal wat mist rondom de geloofscultuur die de Vissentijd heeft voortgebracht. Bewust verborgen gehouden wetenswaardigheden. Er komen steeds meer feiten naar boven die een ander licht werpen op verhalen uit de bijbel en het christelijk geloof. Feiten over Jezus, feiten over Maria Magdalena, over het scheppingsverhaal. En nieuwe evangeliën die boven water komen. Waterman breekt open wat eeuwen verborgen is geweest en dringt door tot de gnostieke kern van het geloof. Er zullen nog heel wat sluiers worden opgelicht. Eén van die sluiers heet Lilith.

Lilith

Wie was zij? Een zorgvuldig uit de Bijbel weggeschreven vrouw, naast Adam en Eva, een hoofdfiguur uit het scheppingsverhaal van de mens. Voordat de schepping tot stand kwam, zweefde volgens de Bijbel God's geest over de wateren. Rudolf Steiner heeft hier een vertaalfout vanuit het oud Grieks rechtgezet, want het "zweven" moet zijn: "inwerken": God's geest werkte op de wateren in. Dat geeft direct een andere kleur, want "zweven" maakt geen contact, terwijl "inwerken" dat natuurlijk wel doet. De schepping werd volbracht in zes dagen: de eerste dag de scheiding van licht en duisternis, dag en nacht. De tweede dag het uitspansel; de wateren onder en de hemel boven. De derde dag land en water, planten en bomen. De vierde dag de twee grote lichten; de zon die heerst over de dag en de maan over de nacht. De vijfde dag de wezens van lucht en water: de vogels en de vissen. En de zesde dag de dieren en de mensen.

De zevende dag werd er gerust. Natuurlijk zijn deze "dagen" lange perioden van evolutionaire processen. Misschien duurde één zo'n dag wel miljoenen jaren....

Op de zesde dag dus schiep God de mens. De Adam, onze oervader. Adam betekent: stof/klei en ook mens. En Eva, onze oermoeder. Eva betekent: de leven gevende. De Zohar geeft de tekst:en God zeide: "Laat *ons* mensen maken, naar *ons* beeld en gelijkenis."

De Berechit en de Zohar

Maar vanuit scheppingsverhalen uit de Berechit, het eerste boek van de Thora, en de Zohar, het mystiek/esoterisch commentaar op de Thora, lezen we dat Eva de *tweede* vrouw was van Adam. Daarvóór had God een andere vrouw geschapen: Lilith. Lilith betekent de verborgene.

Op een Sumerisch kleitablet van 4000 jaar geleden, staat zij afgebeeld als een vrouw met vleugels, klauwen van een vogel, een kroon op haar hoofd en het Ankh-kruis in beide handen, als teken van onsterfelijkheid.

Zij was de eerste door God aan Adam toegewezen vrouw. Echter, toen zij "gemeenschap zouden hebben", wilde Adam dat zij "onder zou liggen". (symbolisch bedoeld) Zij weigerde dat, want zij was door God geschapen uit de Vrouwelijke Geest die volkomen gelijkwaardig was aan de Mannelijke Geest, waaruit Adam werd geschapen. Toen Adam bleef aandringen en ging dreigen, sprak zij de onuitsprekelijke naam uit van God (Ik) en vloog weg uit het Paradijs naar de "wateren van de Oceaan" (het onbewuste), waar zij nog steeds vertoeft.

Het verhaal gaat verder. Adam beklaagde zich bij God dat zijn vrouw hem verlaten had. God zond toen drie Engelen uit om Lilith terug te halen. De Engelen vonden haar en maanden haar terug te gaan, want zij was geschapen om aan de zijde van Adam te staan. Dat is iets anders dan "onder liggen", wat Adam van haar wilde. Lilith weigerde om die reden terug te keren. Kennelijk had zij de kracht en macht om God's wil te weerstaan. De engelen keerden onverrichter zaken terug naar het paradijs en brachten verslag uit aan God. Die machteloos stond. En hij zag dat Adam alleen was.

En hier begint de Bijbel met de schepping van de mens. God vond het niet goed dat de mens alleen was. Hij deed Adam in een diepe slaap vallen en nam een rib uit zijn zijde. *Dit maal* (er was dus ook nog een andere keer) een mindere vrouw, één die zou gehoorzamen. Adam is verrukt over deze vrouw en roept uit: "Eindelijk! Dit is been van mijn gebeente, en vlees van mijn vlees; deze zal *mannin* heten, omdat zij uit de man genomen is" (Gen. 2:18-24)

Samael en Lilith

Het is niet alleen Satan of Samael geweest die Eva verleidde tot het eten van de appel; Lilith, die verbolgen was en bruid en bondgenoot werd van Samael, was degene die de appel aanbood. Hier zijn een aantal afbeeldingen uit verschillende culturen van gevonden. We weten dat God Adam en Eva verboden had om van de boom van Kennis (van goed en kwaad) te eten. (The Tree of Life and Death. L'arbre de Science.)

De vraag rijst natuurlijk waarom. Maar zowel Samael, de Slang, als Lilith probeerden Eva toch zover te krijgen. "Nee", zei Eva, "God heeft gezegd, dat als ik daarvan eet, ik zeker zal sterven." En dan de letterlijke tekst die Lilith spreekt: "U zult geenszins sterven, maar God weet dat ten dage dat u van de appel eet uw ogen geopend zullen worden en zult zijn als God, kennende goed en kwaad."

In het boek "De Genesis voorbij" van Zecharia Sitchin, betekent het "eten van de appel" het verrichten van de geslachtsdaad. Adam en Eva mochten geen gemeenschap hebben, want dan zouden ze ontdekken dat ze zich voort konden planten. Hun ogen zouden geopend worden. Toen ze toch "van die appel aten", ontdekten ze dat ze naakt waren en ze schaamden zich en deden een vijgenblad voor. God zocht Adam en Eva maar die wilden niet tevoorschijn komen. Toen zag God dat ze zich schaamden voor hun naaktheid en vroeg of ze van de appel hadden gegeten. Vervolgens ontstak hij in grote woede, het hele goddelijke plan lag kennelijk in duigen. Hij verdreef beiden uit het paradijs en riep nog na: "met smart zult gij uw kinderen baren". In "de Genesis voorbij", draagt Sitchin na uitgebreide en lange studie van de Sumerische kleitabletten, bewijs aan dat de Goden inderdaad astronauten zouden kunnen zijn, geheten de Annunaki of de Nefilim. In de Bijbel worden de Nefilim reuzen genoemd: (Gen.6.4) "In die dagen..... leefden de reuzen op aarde". Maar de Franse Bible de Jérusalem noemt deze zonen van God bij de naam: "Les Néphilim étaient sur la terre en ces jours-là." Nu blijken in Sitchin's verhaal, ontleend aan de Sumerische kleitabletten, de Nefilim buitenaardse wezens te zijn, die verblijven of verbleven op de planeet Nibiru, een planeet die zijn

baan elke 3600 jaar door ons zonnestelsel had/heeft tussen Mars en Jupiter en zich beweegt in tegengestelde richting. De Nasa heeft deze planeet gevonden. Deze Nefilim waren erg groot; variërend van 3 tot 4.80 meter.

Sumerische kleitabletten

Deze tabletten werpen een heel ander licht op de schepping van de mens. De Nefilim waren op aarde gekomen met een bewust doel: het delven van goud. Er was een probleem op hun planeet met de atmosfeer. Ze wilden deeltjes goud aanbrengen in hun hogere atmosfeer “die het licht en de warmte als een spiegel zouden weerkaatsen, want Niburu’s baan was bepaalde perioden zo ver weg van de zon dat de hitte vast gehouden moest worden om te kunnen blijven leven.” Om een lang verhaal kort te maken: volgens de kleitabletten was dat de reden dat de Nefilim op aarde landden, op zoek naar goud. En de mens werd geschapen om dat goud te delven. De Nefilim zagen de schepselen die op aarde rondliepen. Ze namen het sperma en bloed van primaten, vogels en andere dieren en mengden dat met hun eigen sperma. Ze schijnen nogal wat geëxperimenteerd te hebben voordat de Adam geschapen werd, de mens die God’s uiteindelijke goedkeuring kon wegdragen, want “hij zag dat het goed was”. Daarvóór is Lilith geschapen. Ze had klauwen van een vogel, en vleugels, en ze was woest en dierlijk., maar ook goddelijk. De Zohar vertelt dat God voor haar schepping “onzuiver slijk en bezinksel had gebruikt”. Ze was van een andere makelij dan Adam, die geen vleugels en klauwen had, maar toch kon ze God’s goedkeuring als vrouwelijk schepsel wegdragen. Maar God had niet voorzien dat ze de haar door Adam opgelegde inferieure rol zou weigeren.

De kleitabletten laten verder zien dat de diepe slaap waarin God Adam deed vallen een narcose was en dat “de rib uit zijn zijde”, een kloon van hemzelf was. Dat zou de zin verklaren: “vlees van mijn vlees en been van mijn gebeente.” Wat wij tegenwoordig heel geavanceerd vinden, werd toen al toegepast. God wilde zelf de hand hebben in de voortplanting middels klonen. Daarom mochten Adam en Eva niet van die appel eten, want dan zou hun de ogen opengaan en ontdekken dat ze zichzelf voort konden planten. Op één van de kleitabletten staat God tussen twee bomen in: van één boom eindigen de takken in vagina’s, van de andere boom eindigen de takken in penissen.

Twee oermoeders

Of dit nu allemaal waar is of niet, één ding is zeker: de vrouw is twee keer geschapen. Lilith, eerste vrouw van Adam die weigert zich te onderwerpen en Eva, eerste moeder van het vlees en tweede vrouw van Adam, die hem gehoorzaamt.

Ze verschillen nogal van elkaar. Lilith, dierlijk en goddelijk, weigert zich te onderwerpen en eist haar rol op als gelijke aan de man. Eva, dierlijk noch goddelijk, maar vooral menselijk, gehoorzaamt de man gewillig. Lilith onsterfelijk, Eva sterfelijk. Lilith oermoeder van de instinctieve, vrije vrouwelijke geest. Eva oermoeder van het vlees en daardoor gekluisterd aan de stof/het vlees.

Deze twee vrouwen zitten stevig verankerd in het collectieve onbewuste. Het spreekt enorm tot de verbeelding en zet, wanneer je erover praat, direct iets in trilling, vooral bij vrouwen. Het laat een strijd zien die bijna iedere vrouw in zichzelf voert: als ik kinderen krijg, kan ik me dan nog wel ontplooien? In onze tijden vertegenwoordigt Lilith de vrije vrouw, de minnares, die haar eigen seksualiteit bepaalt, zelfbewust is en volkomen gelijkwaardig aan de man. Ze is ongebonden en doordrongen van een woeste, instinctieve seksualiteit. Vurig, a-moreel, opstandig. Lilith is de kracht in de vrouw, wil zelfstandig zijn. Ze is de femme fatale en baart liever vruchten van de geest dan vruchten van de schoot. Zij wil niet liefhebben om de soort in stand te houden, waar wil bemind worden in haar totale vrouw zijn.

Eva is de moeder, de echtgenote, de verzorgster, zij die haar man volgt. Haar seksualiteit is vooral gericht op de voortplanting en het behagen van de man. Waar Lilith de kracht is, is Eva liefde, verbinding. Ze past zich aan. Haar creativiteit ligt in de gebondenheid aan een gezin.

Baren en zogen, wassen en drogen

Waarom Lilith uit de Bijbel is weggeschreven, laat zich raden. De kerkvaders konden zo'n woeste, vrije, gelijkwaardige vrouw, die tegenstand biedt, niet goed gebruiken. Er moesten zielen komen voor God, en zeker voor de kerk. Bovendien was de vrouw een verderfelijk schepsel want door haar schuld is de mens verdreven uit het paradijs. Haar lot is baren en zogen, wassen en drogen. Meer verdiende ze niet.

En zo raakte de vrouw gevangen in een wereldwijd opgelegd cultuurpatroon van duizenden jaren, gekluisterd aan de stof/het vlees: zij mag alleen de rol spelen van echtgenote en moeder. Het vrouw zijn werd voor de helft gereduceerd tot uitsluitend de Eva-rol. Er zijn nog steeds veel culturen die vrouwen streng straffen wanneer ze uit willen breken en vrij hun weg willen gaan. De vrouw heeft duizenden jaren "onder gelegen" en de vrouwelijke geest is gevangen geraakt in een door culturen en geloof opgelegde rol.

Psychologisch gezien heeft het "onder liggen" enorme gevolgen gehad, voor zowel mannen als vrouwen. Want heel veel vrouwen zijn vaak onbewust diep teleurgesteld en boos omdat zij alleen worden aangesproken op hun Eva-rol, maar niet op hun Lilith-kracht. Met deze halvering van het vrouwbeeld worden vrouwen b.v. niet wakker gekust in hun wezenlijke seksualiteit en oerkracht. En mannen worden niet uitgedaagd om de relatie aan te gaan met de totale vrouw.

De psychologie en de seksualiteit tussen man en vrouw blijven dan alleen ontwikkeld tot het Eva-niveau, met het gevaar dat veel vrouwen hun man op den duur – als een ware Eva – maar gaan bemoederen. Er ontstaat dan uiteindelijk meer een moeder/zoon relatie dan een gelijkwaardige man/vrouw relatie. Met als finale zwijgen bij de krant en de pantoffels. Het boek is half gelezen.

Lilith leeft

In algemenere zin is het gevolg dat het mannelijke en het vrouwelijke wereldwijd in een grote onbalans terecht is gekomen. Met alle consequenties van dien.

Waterman is ook het teken van respect voor elkaar, met name voor dat wat anders is dan jijzelf. En het teken van vrijheid. Vrijheid van het individu. Dat is het credo van Aquarius: "Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap". "Liberté, Egalité, Fraternité"; de leuze die de Franse revolutie in haar vaandel droeg. De revolutie die de Watermantijd inluidt, gaat dus gepaard met het onthullen van veel verborgen heimelijkheden. Zo ook zal Lilith, de Verborgene, in het aquariaanse voetlicht treden. Een uitdaging om de innerlijke vrouw in mannen en vrouwen de volle ruimte te gaan geven. Waarmee de innerlijke man ook in beweging moet komen. Daarmee zal Lilith steeds meer uit het (collectieve) onbewuste naar boven worden gehaald en bevrijd in de geest van mannen en vrouwen. Misschien ook een prikkeling, een avontuur, om de uitbalancering op individueel niveau bewust aan te gaan, wat tóch van invloed zal zijn op de wereldbalans van het vrouwelijke en het mannelijke. Als een heel klein steentje dat je in het water gooit, en de kringen groter en groter en groter worden.....

Monique Leurink

